
[2015-45-RE](#)

CAUSA 2015-45-RE

(Beltrame Moreno c/ Tauste Rodríguez)

Número de registre 495-2015. Recurs d'empara

Sentència del 6 de juliol del 2016

BOPA núm. 42, del 20 de juliol del 2016

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 24 de novembre del 2015, per la representació processal de la Sra. Isabel Beltrame Moreno, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 23 de juliol del 2015, dictat per la Secció d'Instrucció 2 de la Batllia i, contra els autes del 15 de setembre del 2015 i del 3 de novembre del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en els seus vessants dels drets a un procés degut i a obtenir una sentència fonamentada en Dret, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets constitucionals vulnerats i que anul·li les resolucions impugnades retrotraient la causa per tal que s'acordi l'admissió a tràmit de la querella formulada. Així mateix, de forma subsidiària, demana que la nova resolució motivi la naturalesa de l'afer;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 22 de desembre del 2015;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 15 de febrer del 2016, que va inadmetre a tràmit el recurs d'empara 2015-45-RE;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 15 de març del 2016, que va estimar el recurs de súplica presentat per la representació processal de la Sra. Isabel Beltrame Moreno i que va declarar, per consegüent, l'admissió a tràmit del recurs d'empara esmentat;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 4 d'abril del 2016, per la representació processal de la recurrent;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 20 d'abril del 2016, per la representació processal del Sr. Àngel Tauste Rodríguez;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

La Sra. Isabel Beltrame Moreno va interposar una querella criminal contra el Sr. Àngel Tauste Rodríguez, en la seva condició de president de la societat Construccions Tauste, SL, societat a la qual havia encarregat la reforma del seu domicili, per un presumpte delictes major d'estafa privilegiada, atès que el perjudici tenia un valor superior a 6.000,00 € i la defraudació posava a la víctima en una situació econòmica difícil per atendre les seves necessitats i les de la seva família (article 209, apartats e) i f) del Codi penal).

Segon

El 23 de juliol del 2015, la Secció d'Instrucció 2 de la Batllia va dictar un aute mitjançant el qual decidia no admetre a tràmit aquesta querella i en decretava l'arxiu.

La Batllia va considerar essencialment que de les actuacions practicades no es desprenien indicis suficients per creure que el querellat hauria incorregut en un delictes d'estafa.

Tercer

La representació processal de la Sra. Isabel Beltrame Moreno va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió i, el 15 de setembre del 2015, el Tribunal de Corts va dictar un aute en què desestimava el recurs d'apel·lació esmentat i confirmava íntegrament la resolució de la primera instància.

Quart

La representació processal de la Sra. Isabel Beltrame Moreno va interposar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que s'havia vulnerat el dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, ja que inadmetre a tràmit la querella equivalia a negar la investigació dels fets denunciats.

Cinquè

El 3 de novembre del 2015, el Tribunal de Corts va acordar, mitjançant aute, desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions presentat.

Sisè

El 24 de novembre del 2015, la representació processal de la Sra. Isabel Beltrame Moreno va presentar un recurs d'empara contra l'aute del 23 de juliol del 2015, dictat per la Secció d'Instrucció 2 de la Batllia i, contra els autes del 15 de setembre del 2015 i del 3 de novembre del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en els seus vessants dels drets a un procés degut i a obtenir una sentència fonamentada en Dret.

Aquesta part destaca, en primer lloc, que la recurrent ha estat declarada en situació d'insolvència i pobresa (aute de l'11 de juliol del 2014). En segon lloc, desgrana, segons el seu parer, els enganys i les irregularitats presumptament fetes pel defenent en l'elaboració de les factures sobre la reforma de la seva casa.

Seguidament, aquesta part analitza les resolucions judicials recaigudes en aquesta causa i conclou que no es motiva de manera suficient la raó per la qual la jurisdicció ordinària considera que el tema rau en la jurisdicció civil i no en la penal. Segons el parer d'aquesta part hi han diferents elements en els seus escrits que demostrarien l'estafa, però la jurisdicció ordinària argumenta de manera general, sense entrar en cadascun dels apartats exposats per aquesta part (treballs cobrats doble, cobrament de treballs a altres empreses que ja havien estat abonats directament per la recurrent, increment del cost de la vida, cobrament per als residus industrials, cobrament de treballs no finalitzats, ...). En particular, aquesta part demana que es faci un pronunciament especial en relació amb la naturalesa del canvi de metodologia relativa a la comptabilització del cost de l'obra, ja que és un punt on la voluntat d'engany és evident. Presentar un pressupost basat en quantificar el treball pel preu del metre quadrat i després facturar el treball en funció de les hores treballades per cada obrer, afegint el cost de treure el material vell, el preu del material i el preu de portar i treure el material representa un engany.

Aquesta part afegeix que inadmetre a tràmit la querella sense investigar els fets vulnera el dret al procés degut d'aquesta part, ja que això dilucidaria si la causa és penal o civil i permetria valorar els indicis de criminalitat que haurien permès l'evolució de les actuacions a la categoria de sumari.

Citant la jurisprudència constitucional (causa 2012-5-RE) recorda que pel fet de no motivar de manera suficient les resolucions i de no pronunciar-se sobre les qüestions plantejades per la part recurrent, les jurisdiccions ordinàries vulneren els drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets constitucionals vulnerats i que anul·li les resolucions impugnades retrotraient la causa per tal que s'acordi l'admissió a tràmit de la querella formulada. Així mateix, de forma subsidiària, demana que la nova resolució motivi la naturalesa de l'afer.

Setè

El 22 de desembre del 2015, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana a aquest

Tribunal que declari la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per la seva manca manifesta de contingut constitucional, d'acord amb les disposicions de l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

En primer lloc, el Ministeri Fiscal destaca que l'acte d'arxiu de la querella exposa clarament que la qüestió que es discuteix és el preu final de l'obra, sense que en els fets exposats aparegui cap maniobra d'engany. En aquest sentit recorda que aquesta controvèrsia ja es va discutir en una causa civil prèvia instada per la part querellada per manca de pagament i en la qual es va condemnar la recurrent a efectuar el pagament esmentat. Per consegüent, el Ministeri Fiscal considera que la recurrent pretén fer revisar uns pronunciaments que han esdevingut fermes.

Pel que fa a les resolucions del Tribunal de Corts, el Ministeri Fiscal reprèn la seva motivació i conclou que en aquest cas queda clar que les discrepàncies sobre el preu no són suficients perquè es consideri constituït el delictes d'estafa pel fet que no va existir engany. Per tal com aquestes divergències d'ordre civil ja van ser resoltes, afegeix que no és necessari efectuar cap pronunciament explícit sobre el canvi de metodologia en l'avaluació del preu entre el pressupost inicial no acceptat i el preu final de la factura.

En segon lloc, pel que fa al retret de manca de diligències d'investigació, el Ministeri Fiscal recorda el contingut de l'article 41 del Codi de procediment penal que disposa que no és procedent incoar diligències prèvies quan els fets no són constitutius de delictes o de contravenció penal. Tant el jutge instructor com el Tribunal de Corts van considerar que no existien ni tan sols principis d'indici de comissió d'infracció penal i que, per tant, procedia l'arxiu directe de les actuacions.

Vuitè

El 15 de febrer del 2016, el Tribunal Constitucional va inadmetre a tràmit aquest recurs d'empara, però com a conseqüència de la presentació d'un recurs de súplica presentat per la part recurrent i de la seva posterior estimació, el 15 de març del 2016, el Tribunal Constitucional va admetre a tràmit la causa, sense efectes suspensius. Seguidament, va trametre la causa a les parts per tal que presentessin les al·legacions que estimessin pertinents.

Novè

El 4 d'abril del 2016, la representació processal de la recurrent va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa al contingut de l'informe del Ministeri Fiscal i dóna per reproduïdes les al·legacions i peticions contingudes en el seu escrit de recurs d'empara.

Desè

El 20 d'abril del 2016, la representació processal del Sr. Àngel Tauste Rodríguez va presentar el seu escrit d'al·legacions en què manifesta que s'oposa rotundament al recurs d'empara presentat per la recurrent.

En primer lloc, discrepa del relat dels fets presentats per la recurrent i precisa que la recurrent va acceptar el pressupost verbalment i que durant la seva realització en cap moment va mostrar la seva disconformitat, ni amb el preu ni amb la seva execució. La Sra. Beltrame va anar pagant fins que

l'any 2007, una vegada finalitzades les obres, quedaven per pagar les tres darreres factures, però l'empresa es va veure obligada a instar una demanda en reclamació de quantitat.

L'1 de setembre del 2009, el Tribunal de Batlles va estimar íntegrament la demanda d'aquesta part i durant aquesta tramitació la recurrent no va al·legar mai cap engany per part del Sr. Àngel Tauste Rodríguez. La recurrent tampoc va interposar apel·lació contra aquesta sentència que va esdevenir ferma, però que no es va poder executar perquè no hi havia cap bé a nom de la recurrent.

És en el moment de l'acceptació de l'herència de la seva mare, propietària de la casa en què es van efectuar les obres, que la recurrent pren coneixement del fet que la casa pot ser subhastada i, aleshores, presenta la querella per estafa, és a dir 8 anys després de la realització de les obres.

Aquesta part manifesta que no s'han vulnerat cap dels drets al·legats per la recurrent, les resolucions impugnades exposen clarament els motius pels quals no va quedar acreditat que el Sr. Àngel Tauste Rodríguez hagués actuat dolosament amb ànim de lucre, amb intensió de lesionar o d'enganyar, utilitzant engany suficient per produir error, ja que els fets s'emmarcaven en un contracte d'obra que els òrgans jurisdiccionals defineixen com aquell contracte que es perfecciona per l'acord de la voluntat entre els interessats. La via competent per resoldre qualsevol discrepància en relació amb aquest contracte era la via civil i no la via penal, ja que dels fets no es desprèn cap indicatiu de criminalitat.

Pel que fa a la pretesa vulneració del dret a un procés degut, aquesta part s'adhereix a les observacions contingudes en l'informe del Ministeri Fiscal, ja que el batlle instructor no està obligat a practicar diligències en tots els supòsits, sinó que únicament ho ha de fer quan consideri que són útils i necessàries per aclarir i fer constar els fets constitutius d'il·lícit penal.

Per acabar, aquesta part demana a aquest Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empara i declari la condemna en costes de la Sra. Isabel Beltrame Moreno al pagament de les costes processals causades, inclosos els honoraris d'advocat.

Onzè

El 9 de maig del 2016, el Ministeri Fiscal, l'11 de maig del mateix any, la representació processal de la Sra. Isabel Beltrame Moreno, i, el 12 de maig també del mateix any, la representació processal del Sr. Tauste Rodríguez, van presentar els seus escrits de conclusions en què reproduïen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Aquest recurs d'empara va ser inicialment inadmès mitjançant un aute del 15 de febrer del 2016. L'empara denunciava la infracció dels drets constitucionals a la jurisdicció, a un procés degut i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, d'acord amb les disposicions de l'article 10.1 de la Constitució.

L'aute d'inadmissió esmentat considerava que, en un examen *prima facie* de l'al·legació d'insuficiència o de manca de fonamentació en Dret de les decisions impugnades que van rebutjar la querella, no s'identificava una vulneració amb rellevància constitucional que aconsellés entrar en el fons d'allò que es plantejava.

En aquell aute es deia el següent: "*el Tribunal Constitucional ha examinat l'aute d'arxiu dictat per la Batllia i els altres dos autes impugnats. I, després d'aquest examen, ha comprovat que aquestes decisions estan fonamentades en Dret de manera suficient.*

Els dos considerants de l'aute de la Batllia contenen raonaments jurídics que aquest Tribunal no pot entrar a revisar, però que no apareixen com a il·lògics, absurds o arbitraris. I el mateix s'ha d'afirmar en relació amb els considerants continguts en els altres dos autes impugnats del Tribunal de Corts."

Després de l'admissió del recurs, a la vista de les actuacions trameses i dels nous escrits de les parts, el Tribunal Constitucional es ratifica en el seu criteri que tant la Batllia com el Tribunal de Corts van fonamentar les seves decisions de no admetre a tràmit la querella criminal amb una fonamentació suficient, conforme a la Constitució del Principat i a la doctrina jurisprudencial d'aquest Tribunal. La jurisdicció penal ordinària explica amb detall que no s'aprecien els requisits constitutius del delictes d'estafa al·legat. I analitza detingudament aquests requisits, molt en particular, l'ànim d'enganyar.

Aquest Tribunal Constitucional té establerta una jurisprudència molt clara i repetida al voltant de quin ha de ser el cànon de constitucionalitat o el paràmetre de referència per determinar la suficiència o la insuficiència dels raonaments jurídics que fonamenten una decisió de la jurisdicció ordinària.

Un resum d'aquesta jurisprudència, sobre la manca de fonamentació en Dret, amb rellevància constitucional, es troba, per exemple, en l'aute del 7 d'abril del 2014, recaigut en la causa 2014-5-RE que declara que: "*quan s'al·lega aquesta vulneració el Tribunal Constitucional no entra a jutjar si la fonamentació donada és la correcta en allò que s'hagi d'aplicar d'una legislació ordinària. Allò que el Tribunal Constitucional es limita a comprovar és: 1) si la fonamentació en Dret existeix, i, 2) si no apareix prima facie com absurda o arbitrària. (...) En suma, el Tribunal Constitucional, en l'acompliment de la seva funció, no ha d'anar més enllà. No pot entrar a jutjar si l'opinió respectable del recurrent és més conforme a la legalitat que el criteri seguit pels tribunals en l'exercici de la seva jurisdicció. Aquest és un judici sobre l'aplicació de la llei ordinària, aliè a la jurisdicció constitucional."*

Aquest criteri ha estat elaborat a través d'una sèrie llarga i constant de resolucions, entre les quals s'hi troben les següents: autes del 8 de setembre del 2006, recaigut en la causa 2006-8-RE; del 20 de desembre del 2007, recaigut en la causa 2007-28-RE; del 12 d'octubre del 2009, recaigut en la causa 2009-13,14 i 15-RE; del 7 d'abril del 2014 i del 20 d'abril del 2015, recaigut en la causa 2014-46-RE, entre molts d'altres.

En aquest darrer s'hi assenyala: "*De la jurisprudència constant d'aquest Tribunal Constitucional es desprèn que no li correspon efectuar una interpretació aprofundida de les decisions de les jurisdiccions ordinàries quan els ciutadans al·leguen una vulneració de l'article 10.1 de la Constitució, el qual especifica que tenen dret a "una decisió fonamentada en Dret". La tasca del Tribunal Constitucional consisteix únicament a verificar, des d'un angle constitucional, si les decisions pronunciades pels jutges del fons estan motivades i són lògiques des d'un punt de vista jurídic i no desemboquen en solucions "absurdes o arbitràries".*

Per consegüent, després d'una anàlisi nova, es desestima altra vegada l'existència d'una vulneració

constitucional per una manca de fonamentació en Dret de la decisió de rebutjar la querella criminal.

Segon

En efecte, no va ser aquest motiu aquell que va dur, després del recurs de súplica, a acceptar l'examen del fons de l'empara. Com es va dir en l'aute d'estimació de la súplica, del 15 de març del 2016, allò decisiu va ser l'al·legació expressa d'una possible infracció del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, adoptat a Roma el 4 de novembre del 1950. En concret s'al·legava amb claredat una possible infracció, no només de l'article 10.1 de la Constitució, sinó també dels articles 6.1 i 13 del Conveni esmentat.

Abans de res cal examinar el contingut d'aquestes normes:

L'article 10.1 de la Constitució reconeix el dret a la jurisdicció, a obtenir d'aquesta una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut.

L'article 6 del Conveni en el seu apartat 1 estableix que: "*Tota persona té dret que la seva causa sigui vista equitablement, públicament i en un termini raonable, per un tribunal independent i imparcial, establert per la llei, que decideixi sigui sobre els litigis en relació amb els seus drets o les seves obligacions de caràcter civil, sigui sobre els fonaments de tota acusació en matèria penal dirigida contra ella.*"

Per la seva banda l'article 13 del Conveni diu: "*Tota persona, els drets i les llibertats de la qual reconeguts en el present Conveni han estat violats, té dret a un recurs efectiu davant una instància nacional, àdhuc si la violació hagués estat comesa per persones en l'exercici de llurs funcions oficials.*"

Aquests dos darrers preceptes del Conveni, tot i no tenir rang constitucional a Andorra, s'integren en l'ordenament jurídic intern del Principat, en els termes de l'article 3.4 de la Constitució. Aquestes normes, a més, com va declarar la sentència d'aquest Tribunal del 12 de maig del 2000, poden utilitzar-se com a elements d'interpretació de la norma constitucional.

Poden i, cal afegir avui en aquest cas, han de ser objecte d'aquesta integració quan les declaracions del Conveni resultin, si no idèntiques, almenys paral·leles i complementàries amb les de la Constitució andorrana. És aquest convenciment aquell que ha dut a aquest Tribunal a admetre a tràmit en súplica l'al·legació d'una possible infracció del dret al procés degut integrant-lo en les declaracions esmentades del Conveni.

D'això se'n deriva que l'aute d'estimació de la súplica del 15 de març del 2016 entengués que fos convenient una reconsideració de l'assumpte amb "el coneixement de la totalitat de les actuacions per ponderar-les des de totes les perspectives, inclosa aquella al·legada del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals en els preceptes esmentats de manera genèrica en l'escrit de recurs de súplica."

S'aniria així més enllà de l'examen previ o *prima facie*, realitzat amb anterioritat.

Tercer

La possibilitat d'examinar en conjunt en aquest procés totes les actuacions i de conèixer el punt de vista de la part querellada, ha servit, sens dubte, per projectar més llum sobre l'assumpte que ens ocupa.

La representació processal del querellat, Sr. Àngel Tauste Rodríguez, ha aportat un escrit d'al·legacions d'un interès indubtable per a l'enjudiciament de l'assumpte sotmès a la nostra consideració. Després de diverses explicacions sobre el procés de contractació de les obres afirma que aquestes es van acabar al gener del 2007 sense que a aquella data la Sra. Isabel Beltrame Moreno hagués pagat íntegrament les tres darreres factures.

En vista d'això la societat constructora va presentar una demanda en reclamació de quantitat que es va seguir a la Batllia amb el número 0113-2/2007. Aquesta demanda es va estimar íntegrament i es va condemnar la Sra. Isabel Beltrame Moreno al pagament de 21.483,87 €, més els interessos legals i les costes. L'escrit destaca que en el decurs d'aquest procés la contrapart no va al·legar mai cap engany per part del Sr. Àngel Tauste Rodríguez, sinó que les factures reclamades li semblaven excessives. Per una altra banda, resulta significatiu que en el plet civil no es suscités l'existència d'engany ni d'estafa, com es va produir més endavant. És també digne de ressaltar que, segons l'al·legació del Sr. Àngel Tauste Rodríguez, la Sra. Isabel Beltrame Moreno no va recórrer en apel·lació civil la sentència contrària als seus interessos i va permetre que guanyés ferma. I, sobretot, cobra transcendència que la querella tardés en plantejar-se bastants anys després del plet civil perdut per la Sra. Isabel Beltrame Moreno quan la seva condemna ja era ferma i quan es tractava d'executar aquesta sentència.

L'escrit d'al·legacions de la Sra. Isabel Beltrame Moreno admet l'existència d'aquesta via civil seguida en els autes 0113-2/2007 esmentats, confirma que la sentència ferma és de l'1 de setembre del 2009 i que la querella no es va presentar fins el 13 d'abril del 2015, o sigui casi sis anys després. Tot i això la representació de la recurrent s'esforça a demostrar que la conducta del Sr. Àngel Tauste Rodríguez va ser penalment enganyosa, però no explica per quin motiu la idea de l'engany, o sigui del fet dolós específic ni civil, ni penal, no es va avançar com a argument central en el plet en reclamació de quantitat, ni per què no es va intentar recórrer aquesta sentència civil tan contrària als seus interessos en apel·lació. Totes aquestes circumstàncies, sens dubte, debiliten, o almenys modulen, la seva pròpia posició actual.

En el seu escrit de conclusions (de l'11 de maig del 2016) la representació de la recurrent només tracta de justificar els motius del retard en la presentació de la querella. I ho explica per la data de l'obtenció del benefici de justícia gratuïta i *"per la complexitat que tenia la realització d'aquesta querella per recollir tots fets delictius que havia fet presumptament Construccions Tauste S. L."*

Quart

Sintetitzades així les posicions enfrontades de les parts, aquesta decisió s'ha de centrar en un problema estrictament constitucional, és a dir: si s'ha infringit el dret fonamental i constitucional de la recurrent a un procés degut establert a l'article 10.1 de la Constitució, integrant, en aquest enfocament els principis derivats dels articles 6.1 i 13 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals esmentat.

El reconeixement del dret a la jurisdicció garanteix a tothom l'accés als tribunals per poder discutir i defensar davant seu els drets que les lleis i, en general, l'ordenament jurídic, atorguen a tothom. El procés a través del qual es desenvolupa aquesta discussió i defensa ha de ser un procés *"degut"* en

el sentit en què ha de ser aquell apropiat als drets discutits i que ha d'acomplir tota una sèrie de requisits, establerts en l'article 10 de la Constitució mateix dins els quals s'integren o es precisen altres drets per via interpretativa, com els drets continguts en la Declaració Universal dels Drets Humans (article 5 de la Constitució) o integrats en l'ordenament procedents de tractats o convenis subscrits pel Principat, com és el cas del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals esmentat.

Els requisits d'imparcialitat i d'independència dels tribunals previstos per la Llei, la publicitat de l'audiència, el principi de defensa i d'igualtat d'armes, la durada raonable del judici i el d'apel·lació efectiva i tants altres establerts de manera expressa en la Constitució o en els tractats han de ser emparats en els termes recollits en la Constitució i en les lleis.

En aquest cas les diferències existents entre la recurrent i la societat Construcciones Tauste, SL (o contra el Sr. Àngel Tauste Rodríguez) s'han dirimit primer en un judici civil davant la Batllia competent, sense que la decisió de la Batllia, que podia ser apel·lada, ho hagi estat. Quan s'anava a executar la sentència civil, passats diversos anys, el centre de gravetat de l'assumpte es va traslladar al camp penal. I va ser la Batllia penal, en la seva Secció d'Instrucció, que va començar el tràmit d'unes diligències prèvies en virtut de la querella criminal presentada, tanmateix, quan en va estudiar el contingut, la va rebutjar.

Contra aquest rebuig es van endegar diversos recursos efectius, un en apel·lació i l'altre en incident de nul·litat d'actuacions davant el Tribunal de Corts. Però el rebuig va ser confirmat i justificat en ambdues ocasions pel Tribunal de Corts esmentat.

Tot i això, el cas ha estat examinat també dues vegades per aquest Tribunal Constitucional mitjançant dos autes i ara per sentència final i definitiva, arribant a la conclusió que no hi ha cap motiu constitucional per convertir en un cas criminal allò que es va plantejar des d'un principi com una discrepància sobre el preu final d'unes obres. La jurisdicció penal ha considerat de manera reiterada que no es van reunir les circumstàncies típiques d'un possible delicte d'estafa. És a dir, que no va apreciar en cap moment la concurrència dels requisits d'aquesta figura delictiva, és a saber, l'existència d'ànim de lucre (*animus lucri faciendi*), la intenció de lesionar (*animus laedendi*) i sobretot, la intenció d'enganyar (*animus decipiendi*). No hi ha en aquest moment base constitucional per ordenar que la querella s'admeti a tràmit. No hi ha cap fonament per considerar que no s'hagi reconegut a la Sra. Isabel Beltrame Moreno un procés degut o un judici equitatiu. I encara menys que no s'hagi admès un dret efectiu al recurs, que primer va poder exercitar mitjançant l'apel·lació en la via civil, però que no va exercir; i que després ha utilitzat sense èxit tant en la via penal, mitjançant apel·lació davant el Tribunal de Corts, com per la via de la súplica davant el Tribunal Constitucional.

Per tant, és procedent desestimar aquest recurs d'empara i declarar la condemna en costes preceptiva en virtut de les disposicions de l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar el recurs d'empara presentat per la representació processal de la Sra. Isabel Beltrame Moreno contra l'aute del 23 de juliol del 2015, dictat per la Secció d'Instrucció 2 de la Batllia i, contra els autes del 15 de setembre del 2015 i del 3 de novembre del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts.

Segon

D'acord amb l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, condemnar la recurrent al pagament de les costes processals en seu constitucional.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la Sra. Isabel Beltrame Moreno, a la representació processal del Sr. Àngel Tauste Rodríguez, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 6 de juliol del 2016.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta Vicepresident

Isidre Molas Batllori

Dominique Rousseau
Magistrat

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
Magistrat